Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 227 (727) ♦ Вівторок, 30 листопада 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

...А потім гучний бас з небес весело мовив:
— Ласкаво просимо, Никаноре Івановичу! Здавайте валюту...
— Отакої, — з гіркотою сказав Никанор Іванович, поки йому робили укол, — нема у мене — і край! Нехай Пушкін їм здає валюту. Нема!

М.Булгаков «Майстер і Маргарита».

Закон України «Про внесення змін до декретів Кабінету міністрів України про валютне регулювання» читайте на 2-й стор.

Східний кордон: государеві люди стали гірші од злодіїв...

Майже рік Україна зводить східний кордон з Росією. Протягом цього часу кордон суверенної України намагалося порушити близько... 13 тисяч чоловік. Лише за дев'ять місяців нинішнього року на всіх 8125 кілометрах нашого Державного кордону прикордонники вилучили у затриманих близько 1000 одиниць різноманітної зброї, 350 тисяч штук боєприпасів...

Кордон, особливо східний, хворий тими ж проблемами, що й усе наше суспільство...

(Закінчення на 6-й стор.)

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Абзац з листа

Люди не усвідомлюють, що чинять. Засліплені жадобою до наживи, скоро Україну розкрадуть до ниточки. І нічого не допоможуть навіть митні кордони, бо й на митницях усі вже давно куплені. Ті, кому належить слідкувати за порядком, втратили совість, аби тільки нажитися.

В такій ситуації ми й справді дочекаємося повтору голодного 33-го. Чому ніхто не несе покарання за хабарі на митницях? Скажете, не беруть? А ви спитайте тих, хто за кордон їздить...

Семен ПИЛИПЕНКО.
Коломия Івано-Франківської області.

Продиктовано в номер

Від економічного співробітництва — до політичної стабільності

Другому засіданню Парламентської Асамблеї Чорноморського економічного співробітництва ПАЧЕС, що відкривається сьогодні в Києві, було присвячено вчора брифінг, влаштований представниками цієї організації.

Виступаючи перед журналістами, віце-президент ПАЧЕС Олександр Чародєєв поінформував про історію створення цієї організації та її цілі. Він, зокрема, наголосив, що на сьогодні робочі групи Асамблеї вже напрацювали кілька законопроектів, ратифікація яких дасть можливість піднести співробітництво на якісно новий рівень.

У свою чергу, присутній на брифінгу генеральний секретар ПАЧЕС Фаік Кайтанджі наголосив: Україна від дня заснування Асамблеї відіграє значну роль у цій організації. А на запитання журналістів про можливість військового співробітництва в межах ПАЧЕС Фаік Кайтанджі сказав, що Асамблея покликана розв'язувати саме економічні завдання, щоб створити зону економічного благополуччя, а відтак, зміцнити політичну стабільність в регіоні.

У другій половині дня Голова Верховної Ради України І. Плющ прийняв Президента ПАЧЕС Х. Джиндорука, членів національних делегацій Азербайджану, Грузії, Вірменії, Туреччини та спостерігачів Греції.

Того ж дня відбулося засідання Бюро та постійного комітету Асамблеї.

«Енергетичне» звернення

Зупинити діяльність Верховної Ради, передати всі повноваження Президентові й покласти на нього всю відповідальність за стан економіки в Україні — такі головні положення звернення до Верховної Ради, Президента, уряду, що обговорюється в трудових колективах Чернігова. Текст його складено на нараді директорів підприємств у міськраді у зв'язку з катастрофічною ситуацією в енергозабезпеченні. Більшість заводів міста стали. Київ, як говорили промовці, не контролює становища в економіці.

Кандидатів у президенти Криму стає більше, претендентів — теж

Надзвичайний з'їзд Республіканської партії Криму — партії «Республиканского движения Крыма» висунув кандидатом на пост Президента Республіки Крим свого лідера, голову партії, депутата ВР Криму Юрія Мешкова. Два попередні — лідери «Русской партии Крыма» і Комуністичної партії Криму. Решта близько десяти осіб вважаються претендентами. Кожному із них необхідно зібрати не менше п'яти тисяч підписів виборців. Претендентом став й відомий підприємець, президент концерну «Крим — Континенталь» Юрій Колесников.

Лікуйтесь на здоров'я, повернення не гарантуємо

Перші акти цього дійства, а також пролог і епілог, чіпати не будемо. Як кажуть, то вже не наші справи. Я спостерігав за актом завершальним, про що можу говорити з власних очей. Проте варто було розпочати з кількох офіційних ремарок.

Перша — лист на ім'я Президента України Л.Кравчука від виконувача обов'язки президента Міжнародного московського фонду «Здоровье детей» С.Тарасова. У ньому йдеться про те, що згадана організація на прохання українського товариства «Діти Чорнобиля» відправила на відпочинок до Австралії 111 дітей (серед них 96 українських), які постраждали від аварії на ЧАЕС.

(Закінчення на 5-й стор.).

«Круті» нахабніють

Коли біля готелю «Дніпро» у центрі Черкас зупинилися 10 легковиків, серед яких 8 іномарок, ніхто на це не завважив — готель люксівський і по кишені лише багатим клієнтам. Однак через хвилину з вестибюля почулися крики — водії і пасажири легковиків, вдершись до респектабельного приміщення і видерли телефон з рук адміністратора, заходилися «наводити шмон». Так «круті» зреагували на зауваження директора готелю не палити, де не слід. Поки до «Дніпра» прибув наряд міліції, за зловмисниками, як то кажуть, і слід прохолов. Розпочато слідство. Однак, воно, напевне, не відповість на запитання, котрі не дають спокою людям — хто, зрештою, захистить від нововявлених скоробагатьків, котрі вважають, що їм усе дозволено?!

У Центральній виборчій комісії

Центральна виборча комісія повідомляє, що Постановою Верховної Ради України від 25 листопада 1993 року відповідно до пункту 7 статті 97 Конституції України та Закону України «Про вибори народних депутатів України» затверджено Центральну виборчу комісію по виборах народних депутатів України в такому складі:

Голова Центральної виборчої комісії

ЄМЕЦЬ Іван Григорович — (працював заступником Міністра Кабінету міністрів України, за фахом — юрист)

Заступники Голови Центральної виборчої комісії

КИРНЕНКО Валентин Іванович — (працював секретарем Центральної виборчої комісії по виборах народних депутатів України, за фахом — юрист)

ПОГОРІЛКО Віктор Федорович — (працював завідуючим відділом Інституту держави і права АН України, доктор юридичних наук, професор)

Секретар Центральної виборчої комісії

ЦЕЛУЙКО Ігор Іванович — (працював заступником завідуючого юридичним відділом Секретаріату Верховної Ради України)

Члени Центральної виборчої комісії

БАБЧЕНКО Віктор Євгенович — голова Одеського обкому профспілки працівників культури

КИШКО Ігор Олександрович — юрисконсульт шахтоуправління «Жовтневе» виробничого об'єднання «Донецьквугілля»

КРАВЧЕНКО Василь Іванович — заступник Керівника Служби Президента України з питань територій

Мазур Лідія Юріївна — редактор журналу «Жінка», заступник Голови Спілки жінок України, м. Київ

МАКЕЄНКО Володимир Степанович — заступник голови ради Київської міської організації ветеранів війни і праці

МАЛЮТА Микола Дмитрович — голова Могилів-Подільської міської Ради народних депутатів Вінницької області (за фахом — юрист)

МИКИТИН Ігор Йосипович — начальник відділу технопарку університету «Львівська політехніка», м. Львів

НОВИЦЬКИЙ Євген Антонович — заступник голови Комісії Верховної Ради України з питань діяльності Рад народних депутатів, розвитку місцевого самоврядування

ПІНЧУК Антон Миколайович — радник Представника Президента України в Дніпропетровській області (за фахом — юрист)

СКРИПНИЧЕНКО Олександр Євгенович — старший оперуповноважений Феодосійського міського відділу внутрішніх справ, Республіка Крим (за фахом — юрист)

ЧЕРНИШ Володимир Миколайович — заступник Міністра юстиції України

Центральна виборча комісія по виборах народних депутатів України знаходиться за адресою: 252196, м. Київ-196, пл. Лесі Українки, 1, тел. 296-86-36, 294-96-17, 296-13-51.

Поточний рахунок Центральної виборчої комісії N 141432, МФО 300001. в ОПЕРУ Національного банку України, на який можуть вноситися пожертвування громадян та юридичних осіб до централізованого виборчого фонду.

Центральна виборча комісія роз'яснює, що громадяни України, їх об'єднання, юридичні особи, зареєстровані в Україні, за винятком підприємств з іноземними інвестиціями, а також державних органів, установ, організацій, що утримуються за рахунок державного бюджету, можуть вносити до централізованого виборчого фонду та до виборчих фондів окружних виборчих комісій свої пожертвування.

ЗАКОН УКРАЇНИ

ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ДЕКРЕТІВ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПРО ВАЛЮТНЕ РЕГУЛЮВАННЯ

Верховна Рада України **постановляє:**

Внести до декретів Кабінету міністрів України такі зміни:

1. Пункт 1 статті 8 Декрету Кабінету міністрів України від 19 лютого 1993 року N 15-93 «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., N 17, ст. 184) викласти в такій редакції:

«1. Для валютних операцій використовуються валютні (обмінні) курси іноземних валют, виражені у валюті України, курси валютних цінностей в іноземних валютах, а також у розрахункових (клірингових) одиницях. Зазначені курси встановлюються Національним банком України за погодженням з Кабінетом міністрів України»;

2. У статтях 1 і 2 Декрету Кабінету міністрів України від 19 лютого 1993 року N 17-93 «Про порядок здійснення розрахунків у іноземній валюті» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., N 17, ст. 186) число і слова «90 календарних днів» замінити на число і слова «30 календарних днів».

Президент України Л.КРАВЧУК

м.Київ, 25 листопада 1993 року.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

ПРО ПОРЯДОК ВВЕДЕННЯ В ДІЮ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ДЕКРЕТІВ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПРО ВАЛЮТНЕ РЕГУЛЮВАННЯ»

Верховна Рада України постановляє:

1. Ввести в дію Закон України «Про внесення змін до декретів Кабінету міністрів України про валютне регулювання» з дня опублікування, за винятком статті 2. Статтю 2 ввести в дію з 1 січня 1994 року.

2. Враховуючи критичне становище з погашенням зовнішньої заборгованості та з метою посилення контролю за здійсненням валютних операцій Національному банку України:

за участю Кабінету міністрів України розробити в тижневий строк механізм контролю, який би забезпечував повноту та своєчасність здійснення розрахунків у валюті;

скасувати з 1 січня 1994 року дію індивідуальних ліцензій, виданих резидентам на відкриття ними валютних рахунків в іноземних банках у вільно конвертованій валюті (крім підприємств і організацій морського, річкового та авіаційного транспорту), які не відповідають інтересам держави;

установити в триденний строк граничний розмір маржі між курсом купівлі та продажу іноземної валюти по безготівкових і готівкових операціях.

Про виконання зазначених доручень доповісти Верховній Раді України до 1 січня 1994 року.

Голова Верховної Ради України І.ПЛЮЩ

м.Київ 25 листопада 1993 року.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ І НАЦІОНАЛЬНИЙ БАНК УКРАЇНИ

Постанова від 26 листопада 1993 р. № 962 Київ

Про реалізацію Указу Президента України від 2 листопада 1993 р. «Про додаткові заходи щодо вдосконалення валютного регулювання»

На виконання Указу Президента України від 2 листопада 1993 р. «Про додаткові заходи щодо вдосконалення валютного регулювання» та відповідно до Закону України «Про внесення змін до декретів Кабінету Міністрів України про валютне регулювання» Кабінет Міністрів України і Національний банк України постановляють:

1. Установити, що офіційний валютний курс українського карбованця до долара США, російського рубля та інших іноземних валют визначає Національний банк України за погодженням з Кабінетом Міністрів України через крос- курси на підставі даних Міністерства економіки і Міністерства статистики про цінові співвідношення продукції (товарів, послуг) і з урахуванням стану платіжного балансу.

2. Обов'язковий продаж 50 відсотків надходжень в іноземній валюті на користь резидентів здійснюється за офіційним валютним курсом, а торгівля іноземною валютою, що не підлягає обов'язковому продажу, здійснюється за курсом з відхиленням від офіційного валютного курсу не більш як у 2 рази.

3. Установити граничний розмір маржі між курсом купівлі та курсом продажу іноземної валюти по безготівкових операціях не більш як 2,5 відсотка від офіційного валютного курсу, по готівкових операціях — не більше 2,5 відсотка від подвоєного офіційного валютного курсу.

4. З метою забезпечення ефективного використання валютних надходжень створити міжвідомчий комітет у складі представників Уряду, Національного банку, Міністерства фінансів, Міністерства економіки, Міністерства зовнішніх економічних зв'язків, Ради Міністрів Республіки Крим, який визначатиме пріоритети використання валюти.

5. Національному банку, Державному митному комітетові, Головній державній податковій інспекції запровадити поетапно з 1 січня 1994 р. систему контролю за своєчасним надходженням валютних коштів на рахунки уповноважених банків України та переміщенням через митний кордон України товарів (робіт, послуг).

Виконуючий обов'язки Прем'єр-міністра України Ю. ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ. Голова Правління Національного банку України В. ЮЩЕНКО.

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

від 26 листопада 1993р. №961 Київ

Про скасування пільг підприємств і організацій щодо звільнення від обов'язкового продажу надходжень в іноземній валюті

На виконання Указу Президента України від 2 листопада 1993 р. «Про додаткові заходи щодо удосконалення валютного регулювання» Кабінет Міністрів України постановляє:

Скасувати з 1 січня 1994 р. усі раніше надані Кабінетом Міністрів України підприємствам і організаціям пільги щодо звільнення їх від обов'язкового продажу надходжень в іноземній валюті на міжбанківському валютному ринку.

Установити, що звернення міністерств, відомств, Ради Міністрів Республіки Крим, місцевих державних адміністрацій про надання таких пільг, надіслані Уряду, до розгляду не приймаються.

Виконуючий обов'язки Прем'єр-міністра України Ю.ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ.

Міністр Кабінету Міністрів України І. ДОЦЕНКО.

В УРЯДОВИХ ДОКУМЕНТАХ — ЗМІНИ

Президент України Леонід Кравчук підписав прийнятий Верховною Радою Закон України «Про внесення змін до декретів Кабінету Міністрів України про валютне регулювання». Відповідно до цього акта офіційний курс українського карбованця до іноземних валют встановлюється Національним банком за погодженням з Кабінетом Міністрів. Законом зменшено також до 30 днів, або утричі, строк надходження в Україну валютної виручки від експортних операцій.

Враховуючи критичне становище з погашенням зовнішньої заборгованості та з метою посилення контролю за здійсненням валютних операцій Верховна Рада доручила Національному банку скасувати з 1 січня 1994 року дію індивідуальних ліцензій, виданих резидентам на відкриття ними валютних рахунків в іноземних банках у вільно конвертованій валюті, які не відповідають інтересам держави.

На виконання зазначеного Закону та Указу Президента щодо вдосконалення валютного регулювання Кабінет Міністрів і Національний банк України визначили, що валютний курс карбованця встановлюється на підставі цінових співвідношень на товарних ринках України та її найголовніших торгових партнерів і з урахуванням стану платіжного балансу України.

Тим самим скасовується практика фіксованого курсу карбованця та вводиться економічний механізм його регулювання.

Документом уряду і Національного банку передбачено також, що торгівля іноземною валютою, яка не підлягає обов'язковому продажу, здійснюється за курсом з відхиленням від офіційного валютного курсу не більше ніж у 2 рази.

З метою забезпечення ефективного використання валютних надходжень створюється Міжвідомчий комітет, який визначатиме пріоритети використання валюти.

Запроваджується дійова система контролю за своєчасним надходженням валютних коштів в Україну.

Окремою постановою Кабінет Міністрів скасував з 1 січня 1994 року усі раніше надані підприємствам і організаціям пільги щодо звільнення їх від обов'язкового продажу надходжень в іноземній валюті. Надалі звернення про надання подібних пільг урядом до розгляду не прийматимуться.

Передбачені зазначеним пакетом документів заходи спрямовані на стримування темпів гіперінфляції, стабілізацію національної валюти та зменшення заборгованості перед іноземними партнерами.

Повністю вказані документи публікуються у пресі.

Прес-служба Президента України і Кабінету Міністрів України — Укрінформ.

ЗАКОН УКРАЇНИ

ПРО ВНЕСЕННЯ ДОПОВНЕННЯ ДО ДЕКРЕТУ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ «ПРО ДЕРЖАВНЕ МИТО»

Верховна Рада України постановляє:

1. Пункт 27 частини першої статті 4 Декрету Кабінету міністрів України від 21 січня 1993 року N 7-93 «Про державне мито» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., N 13, ст.113) після слів «Міністерство лісового господарства України та їхні органи на місцях» доповнити словами «підприємства Укрзалізниці, що здійснюють захист лісонасаджень».

2. Цей Закон набуває чинності з дня його опублікування.

Президент України Л.КРАВЧУК

м.Київ 19 листопада 1993 року.

До уваги уряду

Монтеккі і Капулетті на фоні металобрухту

АБО ЯК ДИЛЕТАНТИЗМ ЧИНОВНИКІВ ЗАВАЖАЄ ПРАЦЮВАТИ ПІДГАЛУЗІ

Цю підгалузь розчленовували не раз. Востаннє десь в середині сімдесятих розділили «Вторчормет» на «Втормет» та «Вторкольормет». До чого це призвело, розповідає в розмові з нашим кореспондентом заступник генерального директора київського обласного управління «Втормету» Микола ДАЦЮК.

— Миколо Євгеновичу, якщо можна, розкажіть преамбулу конфлікту, адже за будь-яким економічним підручником металобрухт — це народне добро і державні ресурси. Отже, будь-які дії, наслідками яких є зменшення його заготівель, — шкідливі.

— 760 тисяч тонн на рік — таким ще чотири роки тому був обсяг заготівель брухту чорних металів, який здійснювало київське виробниче об'єднання «Втормет». Та ці показники рік у рік падали. Спершу грішили на недисциплінованість брухтоздавачів, потім додалась іще проблема спаду виробництва, коротше кажучи, щороку заготівля й вторинна переробка на «Вторметі» почали знижуватись приблизно на 60 тисяч тонн. Найбільший спад виробництва по республіці в цілому і, автоматично, на «Вторметі» спостерігався навесні 1992 року. І це за того самого трудового колективу об'єднання, бо керівництво робило все можливе, щоб уникати масових скорочень. Були навіть сподівання на покращання економічної ситуації і відновлення колишніх обсягів переробки. А для того, щоб не залишити виробничі потужності об'єднання на рівні «кам'яного віку», щорічно переоснащували цехи, впроваджували нові технології, купували більш економічні, менш енергомісткі крани, ножиці, преси.

Сам процес збирання чорних металів припускає, що до машини потрапить певна частина і кольорового металобрухту. Привезли, наприклад, до цеху якийсь поламаний, спрацьований двигун. А його складові, як відомо, і чорні, і кольорові метали. Доводилося ламати це залізяччя (інакше всю плавку буде зіпсовано!), сортувати за видами... І, згідно з положенням, чорметівці мусили віддавати концернові «Вторкольормет» увесь той кольоровий метал, зібраний по крихті. Доводилося змінювати технологічний ланцюг, відділяти кольоровий метал від чорного, хочеш не хочеш, а переплавляти і здавати його кольорметівцям доведеним практично до необхідної кондиції. Там залишилося його лише нагромаджувати, забивати у вагони і відправляти на металокомбінати. Зручно? Авжеж. Особливо коли за рік ось так, перепрошую, на дурняк надходило по півтисячі тонн. А от збитки чорметівців, які фактично віддавали в чужі руки власний прибуток, не цікавили нікого...

Коли обсяги заготівлі і переробки на «Вторметі» були великі, то на такий стан справ ще якось закривали очі. Та далі дуже гостро постало питання про виживання об'єднання і збереження колективу, цінних спеціалістів. Майже по-гамлетівськи: скорочувати чи не скорочувати? А може, краще не віддавати «просто так», сусідам-переробникам дорогі кольорові метали, а самим домовлятися з державними підприємствами про їх постачання? Сказано — зроблено. Результати не забарилися: з'явилась непогана і досить-таки стабільна «копієчка» і, найголовніше, колектив зберегли.

Отже, керівництво «Втормету», вирішивши, що збирати кольоровий брухт треба самостійно, звернулося з цією пропозицією до уряду. Це, ясна річ, не сподобалося колишньому партнерові — концерну «Вторкольормет». І справді, кому до вподоби конкуренти, котрі несподівано забовванілися на ринковому обрії і взялися «чистити» давно усталені сфери впливу.

Все б воно так, коли б не один нюанс. Система «Втормету» має сім цехів з перероблення брухту — два в Києві і п'ять в області. Тобто кожен здавач брухту може обирати собі «свій» районний цех і везти відходи туди, куди йому зручніше і ближче. Тим часом «Вторкольормет» має лише один цех у Києві, в районі Сирця. Тож з усієї Київської області й тягнуться до столиці вантажівки з кольоровим брухтом.

Між чорметівцями і кольорметівцями за всесвітніми ринковими законами розпочалася битва за сфери впливу і за окремих здавачів брухту. А останньою краплиною був лист, який колишній голова Київського міськвиконкому М.Лавренюк написав до уряду з проханням дозволити «Втормету» займатися заготівлею кольорового брухту. Офіційний дозвіл було отримано.

— Отоді, як розумію, і розпочалася справжня війна?

— Так. Раніше кольорметівці віддавали нам щорічно близько двох тисяч тонн чорного брухту. Зараз вони не постачають нам ні грама, бо на війні, як на війні. Проте не скаржимося. Адже давно час усвідомити, що економіка перейшла на ринкові відносини. Зуміли вони нас «обскакати»? Прекрасно! Це нагадувальний «дзвіночок»: мусимо звернути увагу на те, що десь недопрацювали. Чи маємо право займатися кольоровими металами? Та, певно, що маємо, бо у відповідному законі наголошено: підприємство має право займатися усіма видами діяльності, окрім переслідуваних як кримінальні. До того ж є й закон про заборону монопольної діяльності, і порушувати його не можна нікому.

— Як відомо, ще на початку 70-х років у колишньому Союзі працювала єдина система вторинного перероблення металів, до якої входили і чорні, і кольорові...

— Так і нам здалося, що настав час про неї згадати. Минулого року «Втормет», за дозволом, заготовлював не тільки чорні, а й кольорові метали. Та це тривало лише три місяці... Бо надійшов лист з Українського державного управління із забезпечення металопродукцією («Укрметал»), яким «Втормету» заборонили мати справу зі здавачами кольорового брухту. Те, що ми встигли укласти з багатьма господарниками прямі угоди, нікого не обходило...

Ось лист, який за фатальним збігом обставин надійшов ще через три місяці. Цього разу від начальника відділу балансів Міністерства державних ресурсів України В.Рясного. В ньому — наказ: «На основі Закону про державне підприємство вважати лист «Укрметалу» анульованим».

Та в жовтні 1992 року, тобто ще через три місяці (певно, це якийсь зачарований строк!) надійшов лист від начальника вищезгаданого «Укрметалу» А.Колесника, який анулював попередній (В. Рясного) і знову передав усі повноваження щодо заготівлі «Вторкольорметові». І тут, до речі, склалася парадоксальна ситуація: лобізм певних кіл засліпив очі здоровому глуздові. Річ у тім, що «Укрметал» — це організація рангом нижча від Міністерства держресурсів України, тож вона не мала права скасовувати наказ останнього.

У листопаді минулого року, на рівні заступників міністрів — Міністерства держресурсів України і Міністерства економіки України було підписано спільного листа, у якому підтверджувалося, що підприємства «Вторчормету» таки можуть заготовляти й переробляти кольорові метали. Через відсутність державного замовлення на заготівлю і поставляння вторинних металів їх заготівля і поставляння здійснюватимуться на підставі прямих договорів між заготівельними організаціями «Укркольормету» і «Укрвторчормету» й брухтоздавачами і споживачами брухту і відходів чорних і кольорових металів або на підставі договорів між здавачами і споживачами металобрухту.

Отже, отримавши жадане «добро», «Втормет» почав активну договірну кампанію на 1993 рік. По Києву та області уклали договори на 1,5 тисячі тонн кольорового брухту (і це лише двадцять відсотків від можливого).

Однак радіти і спокійно працювати нам довелося недовго. Наприкінці лютого Кабінет міністрів приймає постанову про доведення держзамовлення. Уявіть, коли рік вже почався! На основі цієї постанови замовлення довели Міністерство промисловості України і Державний комітет України з матеріальних ресурсів, які одним папірцем поставили хрест на всій нашій договірній кампанії, дозволивши займатися заготівлею кольорового брухту тільки «Вторкольормету». Ми залишилися біля розбитого корита. Хоча шановні міністри, напевно, пам'ятають про Постанову Кабінету міністрів від 9 січня 1993 року, де рекомендовано вживати санкції до підприємств-монополістів.

— А як ставляться здавачі брухту до таких «карколомних» змін в економічній політиці уряду?

— Ясна річ, негативно. Хіба за таких умов можна працювати стабільно? Це наводить на думку про некомпетентність нашого уряду. Виходить, були одні структури, одні міністри — дозволяли. З'явилися інші — заборонили. Навіть не враховуючи чинне законодавство і аж ніяк не мотивуючи свої рішення. А що робити здавачам металобрухту, котрі уже уклали з нами договори, і ми зробили щось на кшталт передоплати, поставили їм «кутик», швелер, лист? Я вважаю, нашим партнерам зараз просто викручують руки, а за те, що вони здають брухт нам, обіцяють накласти штрафи...

До того ж, кольорметівці розпочали проти нас дуже брудні провокаційні дії: вони оголосили на всіх рівнях, що «Втормет» «штовхає» кольоровий брухт за кордон через спільні підприємства. Насправді ми можемо довести свою непричетність до операцій такого характеру.

— Ви ще сподіваєтесь на відновлення справедливості?

— Треба боротись! Поки ще «Втормет» вимушений укладати договори зі споживачами кольорового брухту підпільно. Вони із задоволенням беруть саме наш брухт, бо в нас висока технологія перероблення. Та сподіватись тільки на «Втормет» ніхто на комбінатах уже не хоче, і керівництво їхнє відповідає так: «Ви дасте сорок тонн, але ж кольорметівці — чотириста».

Група народних депутатів України звернулася до Антимонопольного комітету України з тим, щоб покласти край цим суперечкам. У листі-відповіді від 8 червня 1993 року голова комітету С.Завада пропонує припинити дискримінаційну практику щодо «Вторчормету».

Витяг з роз'яснення Президії Вищого Арбітражного Суду України від 15 червня 1993 року.

2. Відповідно до пункту І статті 21 Закону «Про підприємства в Україні» підприємства вільні у виборі предмета договору і визначенні зобов'язань.

Коментар журналіста

Засоби масової інформації не раз торкалися цього конфлікту. Однак, уряд до цього часу не вирішив, яким законом припинити такі, м'яко кажучи, негаразди. Щодо «Втормету», Миколу Євгеновича зрозуміти можна: майже 80 відсотків прибутку віддало торік підприємство на технічне переозброєння і подальший розвиток виробничої бази. Створили потенціал для заготівлі й перероблення кольорового брухту: відкриті ділянки з новим обладнанням і цехи з приймання та перероблення брухту, організовано їх охорону, підготовлено спеціалістів, проведено величезну роботу для встановлення зв'язків з підприємствами-брухтоздавачами, завершено договірну кампанію. І тепер виходить, що ці кошти та зусилля викинуті на вітер.

Вихід є? Так. І керівництво «Втормету» сформулювало його досить чітко в листі до уряду: «...пропонуємо об'єднати підприємства двох систем з метою знищення тепер уже нічим не виправданого дублювання управлінських і виробничих структур».

І ось зовсім недавно заступник представника Президента України в Києві, пан Габ всупереч здоровому глузду й законам, «підмахнув» листа, згідно з яким договір на 1994 рік на заготівлю брухту кольорових металів можна складати лише з «Вторкольорметом». Але ж арбітражний суд Києва своїм рішенням виніс вердикт: адміністрація представника Президента не має права доводити держзамовлення до підприємств.

Якби ця проблема носила вузькорегіональний характер, говорити про неї так широко, напевно, було б зайве. Однак, як сказали генеральні директори об'єднань «Втормету» Альберт Жумикін (Крим), Віталій Камінський (Одеса), Віталій Калінін (Миколаїв) та Валерій Реут (Донецьк), — це хвороба усієї підгалузі.

Як і в Києві, усюди в державі сотні автомобілів з металобрухом долають тисячі зайвих кілометрів, аби лиш розвантажитися там, де наказано чиновниками, хоча дорогою обминають не один-два пункти прийому металобрухту (уявіть собі Крим, де все везуть в Сімферополь, хоча пункти є і в восьми містах). Не виправдано горить таке дефіцитне в Україні пальне, закурюється і без того нестерпне повітря усіх обласних центрів, розбиваються автодороги. Скільки не просять директори підприємств та системи «Втормету» спростити усім життя — їх не чують.

Отже, можливо, цього разу уряд якось відреагує на вищезгадані факти.

Андрій БОЄЧКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Екран подій

Ярмарок безглуздя

На 527 мільярдів карбованців солодких коренеплодів відвантажили на цукрові заводи бурякосійні господарства Черкащини. А розрахунок одержали менш ніж на чверть. Причина — переробники цукрової сировини не мають коштів, щоб розрахуватися з виробниками, а Національний банк не дає гроші «під повітря». Мало того, на 24-х цукрових заводах Черкащини, де вироблено понад 270 тисяч тонн цукру, вітер гуляє у касах — немає чим заплатити заробітну платню навіть робітникам. Стратегічна продукція лежить мертвим капіталом, чекаючи, як же нею розпорядиться уряд.

Чим далі, тим більш ця парадоксальна ситуація загострюється: колгоспи, обдерті, мов липки, вимагають з цукроварів повного розрахунку за сировину, а ті, виробивши продукції на трильйон карбованців, не мають права вільно розпоряджатися бодай її частиною.

— Ще день-другий, — з тривогою сказав генеральний директор асоціації «Черкасицукор» Георгій Горський, — і половина наших заводів змушена буде або зупинитися, або вивантажувати цукор просто неба — склади тріщать від невивезеної продукції. Раніше ми відправляли цукор у різні регіони СНД за міжурядовими угодами. Нині сидимо, немов собака на сіні, — і сам не гам, і другому не дам. З дня на день розгуляється заметіль, вже вдарили морози, а тисячі тонн «білого золота» нам ніде зберігати. Немає брезентів, поліетиленової плівки. А скільки коштів потрібно витрачати на охорону...

Доведені до відчаю, селяни, робітники вкотре запитують: є в нас уряд чи немає?! Чому глуха до цих проблем Верховна Рада? Чому вирощену й перероблену такою тяжкою працею продукцію не оплачують? Хто припинить цей ярмарок безглуздя?

Із шефами веселіше

Деякі прикордонні застави Чернівецької області відмовилися від шефських зв'язків із виробничими колективами, вважаючи їх за пережиток старої тоталітарної системи. А от застава, яка охороняє ділянку кордону на території Вижницького району, продовжує підтримувати ці контакти і вбачає в них запоруку свого благополуччя за теперішніх скрутних економічних умов.

Кілька колгоспів безплатно виділили підшефним поросят і телят для утримання власного підсобного господарства. Ремонтно-шляхове управління та гравійно-щебеневий завод заасфальтували територію застави, ремонтно-транспортне підприємство полагодило систему опалення, інженерні мережі та лазню. Вашковецький спиртозавод допоміг цукром, колгосп «Буковина» — овочами і фруктами. І це далеко не повний перелік шефської допомоги.

А прикордонники допомагають колгоспам району збирати врожай, виступають з концертами перед мешканцями навколишніх сіл.

Хоча б один заводик

Цього року сільські господарства Донеччини засіяли буряками понад 5 тисяч гектарів. І врожай зібрали непоганий: близько 400 центнерів з кожного гектара. Попереду — колгоспи «Росія» Волноваського і «Дружба» Красноармійського районів. Та шкода, що в області немає жодного цукропереробного заводу, тож доводиться везти буряки за сотні кілометрів до сусідніх областей. А це, звичайно, влітає в гарну копійку.

Кріпіться, шахтарі!

Усі лісгоспи державного лісогосподарського об'єднання «Волиньліс» ось уже другий рік заготовляють для шахтарів Донбасу та Львівсько-Волинського вугільного басейну кріпильну деревину. Цього року їм відвантажено 60 тисяч кубічних метрів кругляка. Як сказав генеральний директор «Волиньліс» Анатолій Голик, наступного року виробництво стояків для кріплення збільшиться.

За повідомленнями наших власних кореспондентів Л.ТИТАРЕНКО, В.БАБУХА, Ю. ДОЦЕНКА, Б.БЕРЕКЕТИ.

Продиктовано в номер

Їм холодно. А кому соромно?

Майже півтори тисячі жителів селища Рокині, що під Луцьком, по-справжньому мерзнуть. У їхні будинки ще жодного разу не подавалося тепло, бо місцева котельня не готова до роботи в зимових умовах. Керівництво селищної Ради обіцяло, що котельня запрацює до 1 листопада, потім — до 1 грудня, тепер кажуть, що доведеться чекати до січня. Люди рятуються здебільшого електрообігрівачами, від чого на день-два пропадає світло і вода. Жителька селища М. Климчук розповіла, що в її хаті температура — плюс один. У сім'ї Надії та Тимофія Янків п'ятеро дітей, для них звечора мати розігріває ліжка... грілками з гарячою водою. У селищі спалах гострих вірусних та інфекційних захворювань... Керівництво Волині тим часом гріється в теплих квартирах. Не соромно?

Харків оголосив ультиматум

Не інакше, як ультиматумом можна назвати останнє рішення Харківської міської Ради, направлене безпосередньо в Кабінет Міністрів та у Верховну Раду України. Якщо уряд і парламент України в найближчі дні не проіндексують бюджетні кошти міста і не нададуть йому фінансову допомогу у розмірі 200 млрд. карбованців, то з першого грудня підприємства та організації Харкова припинять виплачувати податок у державний бюджет на ту суму, яку належало б «погасити» заборгованість центральних властей перед містом. Воно не має коштів для оплати енергоресурсів. На межі зупинки багато підприємств. У школах, дитсадках міста температура повітря в приміщеннях може стати причиною масових захворювань дітей. В деяких лікарнях хірурги відмовляються проводити операції, оскільки температура в операційних, на жаль, не операційна. Міськрада звернулася до комерційних банків, підприємств та організацій з проханням надати в борг в бюджет міста необхідні кошти.

Міст Крим — Кубань

Як відомо, у Керчі укладено договір між Росією та Францією про будівництво мосту, що з'єднає Крим з кубанським берегом. Міст будуватиме французька фірма. Її назву тримають у секреті, як і суму контракту. Відомо лише, що це буде найбільший міст у Європі. Проїзд по ньому зроблять платним, а весь прибуток від експлуатації протягом п'ятнадцяти років отримуватиме французька сторона. Через 15 років міст перейде у власність Росії. Міст між Керчю і Таманню не лише з'єднає автомобільним і залізничним рухом кримський та кубанський береги. В проекті передбачено лінії телефонного зв'язку, електропередач, нафто- і газопроводи.

А тут вони зі своїм стриптизом

Фірма ПАП (Подол-Арт-Проект) влаштовує у Києві гастролі бразильського театру «Ос сатирос», у репертуарі якого — «Будуарна філософія» за скандально відомим романом маркіза де Сада та «Портрет Доріана Грея» О. Уайльда. Перша з названих вистав наробила чимало шороху на нинішньому Единбурзькому театральному фестивалі — виставу тричі закривали і тричі знову дозволяли на прохання шокованої міжнародної публіки. Хто читав роман (у нас він друкується з продовженням у журналі «Лель»), може собі уявити, що робиться на сцені. Отож, гастролі починаються у приміщенні Молодіжного театру (Прорізна, 17) з 4 грудня й триватимуть до 14 грудня. Бразильці даватимуть по дві вистави щодня. Квиток, у перерахунку на валюту, коштує 7 доларів. За стриптиз на морозі — зовсім дешево...

Посвідчення учасника ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС у 1986 р. за № 069805, серія А вважати недійсним.

МОНОПОЛІЯ НА КРИШКУ, або Хто з нас незрячий?

Днями відбувся пленум центрального правління Українського товариства сліпих, на який нас запросила асоціація інвалідів «Відлуння війни». Найнагальніше питання, обговорюване на зібранні, — критичний стан спеціалізованих навчально-виробничих підприємств (НВП) УТОС. Обсяги держзамовлення скорочуються, кооперація з підприємствами-замовниками стала невигідною для останніх, нереалізована продукція по півроку лежить на складах, і нових замовлень не очікується. Виживають підприємства за рахунок оренди і комерційної діяльності, що ніяк не сприяє забезпеченню додаткових або хоча б існуючих робочих місць. Падіння виробництва на НВП УТОС склало у поточному році 24 проценти.

Поза залом засідань проходив свій «пленум», альтернативний. З багатьох міст України з'їхалися працівники НВП, щоб на власному прикладі показати, що стоїть за тими цифрами. Незрячих робітників звільняють за скороченням штату або примушують йти у відпустку за свій рахунок. Працюючим не краще: роботи обмаль, а відтак і зарплата (буває) — 5 тисяч на місяць! Тим часом адміністрація, ІТП продовжують отримувати зарплату і навіть премії.

А робота для незрячого — не просто додаток до пенсії. Це — єдина можливість спілкування, для декого — сенс життя. Тому трапляється, що звільнених інвалідів-пенсіонерів виймають з петлі у власних квартирах — в'язницях самоти.

Зібрання у холі зажадало від центрального правління кардинальних дій. Неминучість подальшого скорочення робочих місць на підприємствах УТОС з огляду на загальний розвал в економіці країни стала очевидною. Найефективнішим заходом, на думку членів центрального правління, в даній ситуації має стати введення монополії (!) на виробництво деяких видів продукції, що виготовляються незрячими. Але чи не абсурдно вводити монополію на виготовлення... кришок для консервування або побутових прищіпок? Зібрання у холі висунуло пропозицію про акціонування підприємств УТОС, реформу самого центрального правління, ліквідацію централізованого бюджету. На думку «мітингуючих», правління має стати структурою, яка існуватиме на проценти за конкретну допомогу підприємствам, скажімо, у матеріально-технічному забезпеченні чи збуті продукції. Пленум обіцяв прислухатись до альтернативних пропозицій, але фактично нічого не вирішив. Вибори голови ЦП, з якими «мітингуючі» пов'язували надії на зміни, перенесено на наступний пленум. Та час іде, і вже завтра без роботи залишаться нові робітники підприємств УТОС. До речі, виступ профспілкового лідера на пленумі звівся до того, що всім зараз важко, мітингуй не мітингуй — все одно нічого не зміниш. Запрошені від Кабінету міністрів, Міністерства соціального захисту слова не брали — поїхали, не дочекавшись кінця засідання. Час у службових осіб — на вагу золота.

Ганна РОМАНЦОВА.

ГОТОВНІСТЬ № 1!

Харків, ЗМОП... Цю абревіатуру ми чуємо, коли йдеться про речі суворі: захоплення заложників, вимагання, рекет, збройний напад... За всіх цих та інших екстремальних ситуацій до справи залучають загін міліції особливого призначення. Їх робочі будні — постійна готовність № 1.

Наш фотокореспондент побував на рядових навчаннях бійців ЗМОПу. Рясно падав мокрий сніг, дув північний вітер, а хлопці діловито «клали» на асфальт умовного противника, показуючи філігранно опрацьовані прийоми володіння зброєю, демонстрували різноманітні види бойових єдиноборств.

На знімку: йде навчання Харківського ЗМОПу.

Подробиці

ОСТАННЯ ВОЛЯ НЕ ЗАКОН?

Спадщина родини Реріхів — космічна за самою своєю природою, й хоча б тому належить цілому світові. Тим часом не припиняються спроби ту спадщину поділити. Щойно уряд Росії «передав» Міжнародний центр-музей Реріхів (так звану садибу Лопухіних) не кому-небудь, а московському Музеєві мистецтва народів Сходу, тобто — у звичайнісіньке підпорядкування свого міністерства культури.

Але ж спадщина Реріхів перейшла до Росії з ось якою умовою: якщо тут створять не звичайний, а Живий музей, діятиме він як громадська організація. Такою була остання воля Святослава Реріха. Однак, заповіт не оголошено, натомість з'явився загадковий лист вдови С. Реріха — передати спадщину або російському музею Сходу або... Індії.

З цього приводу Українське Реріхівське Товариство скликало прес-конференцію й заявило: дії уряду Росії навколо спадщини Реріхів є порушенням останньої волі С. Реріха, а також порушенням права Міжнародного центру Реріхів — громадської некомерційної організації, що вже чотири роки, не маючи жодної державної підтримки, веде музейну, видавничу, науково-просвітницьку діяльність. А ще на пресконференції було сказано, що Україна, в жодному разі не заявляючи свого «права на Реріха», повинна посприяти тому, щоб художник і мислитель Світу — світові ж і належав.

Галина ЛИПОВА.

Різдвяний сюжет

ВОДА ВІД ГРАФИНІ

Сім'я графів Шерборнів — одна з найбільш іменитих в Європі. Її засновник Карл навіть був віце-канцлером та кардиналом Австро-Угорщини. Корені роду тягнуться і на Закарпаття. З цією родиною пов'язано зародження в краї промисловості. Знаними були в регіоні їх пивоварний завод, тютюнова фабрика. Землі своєї козі після майже півстолітньої перерви відвідала графиня Крістіана Шерберн-Бухгейм.

Гостю вразив рівень життя в регіоні, глибока економічна криза. Бідкалася за втрачену славу мукачівських пивоварів. Але через відсутність стабільних гарантій інвестувати технічне переоснащення заводу не наважилась. Не менш ніж відсутність хорошого пива дратувала графиню часті перебої з водою у міському готелі, де проживала. Аби хоч дещо зробити для «земляків», вирішила допомогти. За власний рахунок прислала з Відня досвідчених фахівців, щоб ті вивчили ситуацію на місці. А днями для конкретного вирішення питання організувала зустріч керівництва Мукачевого з начальником управління зв'язків із східними країнами адміністрації канцлера Австрії Геогром Ленкгом та мером Відня, президентом асоціації міст Австрії Гельмутом Зілком.

Розмова була напруженою. Господарі дивувались, як за наявності найкращих земель у світі Україна не може вибратися з економічної ями. Говорилось, що держава не вміє правильно розпорядитись матеріальними ресурсами, на її території слабо діють відповідні закони.

Невідомо, чим би завершилась бесіда, коли б до неї не втрутився посол Австрії в Україні Георг Вайс. Він рішуче підтримав мукачівців у тому, що певна правова база в республіці таки існує. Тільки механізм її застосування потребує вдосконалення.

Позиція посла стала вирішальною: підписано угоду про безкоштовне виділення Мукачевому сучасного водопостачального обладнання, яке прибуде напередодні католицьких різдвяних свят. Троє спеціалістів у ці дні вже проходять стажування на фірмі «Гарвен-сервіс», аби по поверненні одразу приступити до монтажу агрегатів. А загалом австрійці погодились інвестувати на будівництво в Мукачевому новітнього водопроводу 360 тисяч доларів. Але за умови стабільної політичної ситуації в регіоні.

Керівництво міста звернулось до лідерів різних політичних течій з проханням не підривати авторитет краю на міжнародній арені, не ставити свої політичні амбіції вище загальнолюдських і економічних потреб регіону. Лише тоді можна розраховувати на конкретну допомогу з боку цивілізованих держав.

Микола ГОРВАТ.

Ужгород.

Щойно з друку

«Я — ЖІНКА»

Так називається чудово ілюстрований, гарний і «жіночий» журнал, який видає група журналісток з Черкас та з американського міста-побратима Черкас Санта Рози. Спонсори журналу — американське видання «Women's voices» та його читачі, а також черкаські підприємства.

Щойно побачив світ третій номер журналу, котрий встигли полюбити читачки по обидва береги океану, адже розповідає він про життя, кохання і турботи американських й українських жінок, у яких, з'ясувалося, так багато спільного...

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

Збій після старту

Приватизація у Молдові стартувала одночасно з оголошенням держдепартаменту з приватизації про видання громадянам республіки бонів національної власності. Щоб читачеві було більш зрозуміло, бон — різновид з родини ваучерів чи, за словами генерального директора департаменту з приватизації Віссаріона Чешуєва, — «передринкові гроші».

А як у них?

Кожен бон у Молдові іменний (його не можна ні купити, ні продати, ні передати у спадок). Частка кожного громадянина в державному майні співвіднесена зі стажем його роботи в республіці. А тому бон у кожного має свою персональну вартість. На нього можна викупити квартиру чи обміняти його на акції уподобаного підприємства, чи купити з аукціону нерухомість, що продається, за умови, що вартість бона «потягне».

20 відсотків акцій закон про приватизацію залишає за колективами підприємств. Їхні члени можуть викупити підприємство за номіналом, але лише за бони. Перелік промислових і сільськогосподарських підприємств, що приватизуються, охоплює 38 відсотків від загальної кількості. Передбачувана вартість фонду, що приватизується, 100 мільярдів рублів. Не дозволено продаж виноробних та інших переробних підприємств, а також радгоспів. Це поки залишається, як кажуть в уряді Молдови, тимчасово під контролем держави. Заборонено продаж на відкритих торгах малих магазинів, ательє, кафе, ресторанів, щоб, віддавши їх за безцінь, не залишитися взагалі без них. Ці об'єкти торгівлі і сфери послуг все ж таки продаватимуть, але членам трудових колективів і за умови збереження технологічного профілю. Наявне обладнання держава віддаватиме новим господарям в оренду.

В законі чітко визначено: приватизація має починатися одночасно з введенням національної валюти і виданням бонів національного надбання. Продаж — лише з аукціонів і лише за бони.

Тільки-но розпочали їх видавати, як пройшли перші торги на торгових біржах. Однак, при цьому було порушено головну заповідь прийнятого закону про приватизацію: щодо створення всім громадянам рівних умов. У перших торгах змогли взяти участь лише ті, хто встиг отримати іменні цінні папери, а далі все загальмувалося. Видання бонів теж було зупинено, бо виявилася порушеною і друга умова — їх мали вводити разом з національною валютою.

В той же час, за словами В.Чешуєва, за безцінь, випереджаючи закон, приватизували власні квартири чимало колишніх і нинішніх керівних працівників республіки. 1500 квартир поза аукціоном виявилися власністю і обійшлися цим «вдалим» людям лише в 5—6 тисяч рублів.

Світлана ЧАЛА.

У сусідів

Ощадливість — стратегія уряду

Курс на жорстке заощадження енергоресурсів і палива взяв білоруський уряд. Допомогти йому в цьому покликаний Комітет з енергозбереження і енергетичного нагляду, створений при Раді Міністрів.

«Сьогодні не треба бути спеціалістом, щоб усвідомити актуальність питання заощадження палива, власних ресурсів якого у нашій республіці лише 12—14 відсотків, — зазначив голова новоствореного Комітету Лев Дубовик. — У той же час на одиницю національного доходу в Білорусі витрачається енергоресурсів удвічі більше, ніж у країнах Західної Європи. Нині розроблено проект закону Республіки Білорусь про енергозбереження, який буде передано на розгляд уряду. Підготовлено також науково-технічну програму «Енергозбереження».

Новий Комітет захищатиме суто державні інтереси. Уже на початку наступного року білоруські новосели вселятимуться у квартири, обладнані не тільки електролічильниками, а й приладами, які враховуватимуть витрачання газу, тепла, гарячої і холодної води. Посилено також вимоги до теплоізоляції нових будинків.

Експрес-інформація

У Молдові своя валюта

Від учора на всій території Молдови введено нову національну валюту — лей. Протягом чотирьох днів купони і радянські рублі можна буде обміняти за курсом 1000 за один лей. За словами президента Національного банку країни Л.Толмача, реформа не є конфіскаційною, бо населення зможе обміняти всі гроші, які залишилися на руках. Проте частину грошей буде видано готівкою, а решту переразовано на ощадні книжки.

Хто у домі господар?

Проблеми

Трагічна загибель литовського журналіста Вітаса Лінгеса від рук, як вважають, місцевих мафіозі, не тільки вразила жителів Литви своєю жорстокістю, а й стала своєрідним каталізатором нових процесів у сучасному литовському суспільстві. Доки верховоди злочинного світу зухвало господарюватимуть у країні, зневажаючи закон та права людини, і коли ж нарешті можновладці покладуть край їхнім зухвалим діям, забезпечать спокій та безпеку громадян, які їх обрали? Ці питання сьогодні набули особливої гостроти, і, очевидно, назріла та ситуація, коли їхнє розв'язання вже неможливо відкладати на потім.

Звичайно, власті Литви не лишилися байдужими до цієї трагічної події. Президент А.Бразаускас висловив співчуття сім'ї загиблого. В.Лінгеса було поховано поряд з литовськими митниками, які загинули в 1991 році в Медінінкаї від рук.., а ось від чиїх рук — досі невідомо. Службові особи за два роки, що минули від дня медінінкайської трагедії, так і не змогли розшукати вбивць. І це не перший випадок, коли злочинці залишаються непокараними.

Не можна сказати, що після звірячої розправи над В.Лінгесом власті нічого не зробили. Було блоковано всі виїзди з міста, перевіряли кожну машину, та результатів — жодних. Було також проведено обшуки на квартирах у осіб, які перебувають під наглядом поліції. Одного навіть затримали, та... через три дні відпустили — не знайшли доказів.

А що ж мафіозі? Зачаїлися після здійсненого ними злочину? Анітрохи. В день похорону В.Лінгеса на головпоштамт зателефонував невідомий і повідомив, що в будинок закладено бомбу. Терміново евакуювали працівників цієї установи, співробітники спецзагону поліції уважно обшукали всі куточки, та бомби так і не виявили. Вважають, що цей дзвінок переслідував мету перешкодити церемонії похорону, бо шлях пролягав поряд цієї будівлі. А вже після похорону у «Волзі», що належала редакції газети «Республика», де працював В.Лінгес, розбили скло. Того ж дня в машині головного редактора пошкодили гальма і він дивом уникнув аварії. Бандити діють цинічно, зухвало, їх не бентежить навіть небезпечне для кожного злочинця сусідство — будинок «Республики» знаходиться поряд з Генеральною прокуратурою. Вони, ніби глузуючи, запитують: «Ну, хто в домі господар?»

Литовські журналісти на знак протесту проти бездіяльності властей виступили з меморандумом, в якому, зокрема, сказано: «Якщо в Литві вже більше немає можливості боротися з організованою злочинністю власними силами, треба знайти для цієї роботи спеціалістів за кордоном».

А у властей, очевидно, є тільки одна можливість відповісти на запитання: «Хто ж у домі господар?» Це знайти й покарати справжніх винуватців злочину, не дрібну рибку — найманих виконавців, а акул, верховодів злочинного світу, які, намагаючись захистити власні шкурні інтереси та особисте благополуччя, одних роблять вбивцями, а інших — їхніми жертвами.

Надія ДОРОНІНА.

Вільнюс.

Фотофакт

Троє австралійських школярів з містечка Сервантес знайшли яйце одного з різновидів гігантських птахів Моа, які вимерли 800 років тому. Археологи свідчать, що «вік» знахідки 2 тисячі років.

На знімку ІТАР—ТАРС: учений західноавстралійського музею тримає в руках знайдене яйце.

Реалії

Зацвів метал у агрофірмі

На складах агрофірми «Родючість» у центрі Ківерці Волинської області працівниками служби безпеки і внутрішніх справ виявлено більше 120 тонн цінних кольорових металів — мідь, латунь, олово. Цей дорогоцінний вантаж охороняли громадяни Литви. Попереднє слідство показало, що метали були відвантажені в Луганській області. Через Волинь і Литву їх мали контрабандою відправити в Німеччину. Вантаж оцінюється в півтора мільйона доларів США. Триває слідство.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Луцьк.

Лікуйтесь на здоров'я, повернення не гарантуємо

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

А так як обіцянки голови Київського товариства «Діти Чорнобиля» Д.Рогової відшкодувати збитки, які пов'язані з цією акцією і мали бути компенсовані українською стороною як гуманітарна допомога «Здоровье детей», не виконані, то дітлахів з України повернути додому ні за що.

Українське товариство відреагувало наступного дня власним листом на ім'я Президента Л.Кравчука, у якому зазначалося, що домагання російської сторони, зокрема авіакомпанії «Крылатая Русь», незаконні й безпідставні.

І нарешті остання ремарка. Як засвідчують ще кілька документів, офіційного договору про оплату повернення дітей між фондом «Здоровье детей» і товариством «Діти Чорнобиля» не існує. Були лише усні домовленості двох керівників...

У такій ситуації довелося державі доглравати цю п'єсу. Мабуть, для 96 українських дітей то був перший випадок, коли громадянство залишилося єдиною надією без виснажливих поневірянь чужими країнами дістатися дому. А державі, зокрема Міністерству закордонних справ, попри всі скрути рятувати безпорадних. Займалися цим безпосередньо Управління інформації та відділ країн Азії та Тихоокеанського регіону. А координував усю «рятувальну» операцію його керівник Ігор Литвин.

Щоб забрати українських дітей з Відня, куди вони мали прибути з Австралії, Кабінет міністрів України виділив із резервного фонду 21 тисячу доларів і 170 мільйонів карбованців. Компанія «Авіалінії України» мала здійснити чартерний рейс до австрійської столиці.

Старенький ТУ-134 вилетів з аеропорту «Бориспіль» у напрямку Відня порожнім, за винятком співробітників ЗМІ та двох відповідальних осіб на борту. Події розгорталися з такою швидкістю, що «Авіалінії України» не встигли набрати пасажирів на цей рейс. Без пригод приземлилися у віденському міжнародному аеропорту. Думали, побачимо виснажених психологічно, стомлених довгим перельотом і зміною часових поясів дітей. В українчаному фірмовими знаменами австралійської авіакомпанії «Лауда» Моцарт-залі тим часом відбувалося бурхливе різдвяне дійство. Багатий австрійський Санта-Клаус під оплески української дітвори дякував австралійським льотчикам і роздавав подарунки.

— Такої проблеми мені ще не доводилося розв'язувати, — сказала нам почесний консул України в Австралії Зіна Ботте, — щоб в короткий термін знайти авіакомпанію для відправки дітей. Довелося почути не одну відмову. У більшості фірм виникали сумніви, чи забере Україна своїх дітей з Відня? «Лауда» свою гуманітарну місію виконала. А тепер залишився лише один переліт до Батьківщини.

Справді, цій тендітній жінці вдалося «завести» багатьох в Україні, і український літак таки відлетів до австрійської столиці. Колись доводилося чути думку, що почесний консул, як весільний генерал. Цього разу без почесного консула «весілля» навряд чи справили так швидко.

— Психологічно завершення нашого перебування в Австралії було, скажу відверто, складним, — зізналася Надія Цюй, яка супроводжувала дітей. — Однак дітлахів врятувала дитяча безпосередність і наївність. Не хочу робити оцінки, хто винен у тому, що сталося. Однак з таким закінченням я не зголосилася б їх супроводжувати ще раз.

Доки літак з України прямував до Відня, дітей у віденському аеропорту зустрічали й розміщували представники посольства України в Австрії.

Здається, перша ознака того, що діти відчули — летимо додому — з'явилася, коли розпочалася посадка в літак. З неймовірною енергією всі кинулися до трапу. Уже в літаку дівчинка років п'ятнадцяти зізналася, що Австралія Австралією, а школа в Україні пропущена і доведеться надолужувати або залишатися на другий рік.

Молодші діти розповідали про враження від знайомства з кенгуру і коалами. За вечерею підлетіли до України. Ті, хто, повечерявши, не спав, вигуками і свистом сприйняли повідомлення, що літак вже в українському повітряному просторі. Справді благословен той, хто пережив таке щастя — шлях додому.

Мабуть, ще жоден літак не приземлявся на бориспільську доріжку з такими радісними вигуками, як цей ТУ-134 «Авіалінії України». Трагікомедія наближалася до завершення. Тут журналісту слід ставити крапку. А лаштунки її хай опускають чи піднімають інші.

Сергій ДАНИЛЕНКО.

Київ — Відень — Київ.

Контакти

«Прихований від очей гігант» —

так написала провідна американська газета «Нью-Йорк таймс» про Індонезію. І недивно: країна посідає четверте місце в світі за кількістю населення (після Китаю, Індії, США) — 184 млн чоловік і стає однією з багатих держав. Як свідчить Світовий банк, за два десятиліття частка населення, що живе у злиднях, скоротилася тут із 60 до 15 відсотків. А темпи економічного зростання 1992 року становили 6 відсотків. Досягнення індонезійців, на думку вищезгаданого видання, ще мало відомі за кордоном. Напевне, особливо це стосується нас, бо довгий час між нами стояли ідеологічні загати.

Та є надія, що незабаром той «прихований велетень» постане й перед нашими очима, бо нещодавно почало діяти товариство «Україна—Індонезія». А офіційний Київ очікує приїзду індонезійського посла.

— В історичній долі наших країн багато спільного, незважаючи на значну віддаль, — каже голова правління товариства пан Куліш, — це насамперед довга й нелегка боротьба за незалежність. До речі, в столиці Джакарті центральним теж є майдан Незалежності. Цінний досвід виробила Індонезія щодо стабілізації економічного й політичного життя суспільства.

Вона сусідить з великими фінансовими центрами Азії: Сінгапуром, Гонконгом.., лежить на перехресті важливих транспортних сполучень.

Отже, є над чим поміркувати і політикам, і бізнесменам.

Микола НЕДОПИТАНСЬКИЙ.

Вернісаж новин

В'язні звинувачують тоталітаризм

Національно-демократичні сили Коломийщини організували громадські слухання про злочинну діяльність КПРС-КПУ на терені району. В них взяли участь колишні в'язні коломийської тюрми, учасники визвольних змагань, громадськість. Ця акція проводилася на території гардинної фабрики, де раніше була одна з катівень НКВС.

Учасники слухань вирішили передати звинувачувальні матеріали до Міжнародного суду в Гаазі, прийняли резолюцію, в якій містяться вимоги провести суд над КПРС-КПУ, а також визнати людей, що зі зброєю в руках боролися проти більшовизму та фашизму, воюючою стороною в Другій світовій війні.

Горяни — українським морякам

У Севастополі побувала група представників громадськості Косівського району Івано-Франківської області, яка гостювала на кораблях і в бойових частинах Військово- Морських Сил України. Горяни привезли морякам багато гостинців. Серед них — художні вироби знаменитих гуцульських майстрів, бібліотека українських видань. Прибула з Косівщини й валка з продовольством — яблуками, картоплею, іншими овочами.

Дружать гімназіями

До кіровоградської школи-гімназії N 5 імені Т. Шевченка приїхали учні та вчителі стрийської гімназії імені А.Шептицького. Це не перша зустріч представників двох навчальних закладів, що дружать давно. Цього року разом святкували Великдень на Львівщині, а нині побувають у музею-заповіднику «Хутір Надія», переглянуть виставу «Різдвяна ніч», яку покажуть актори обласного театру імені М. Кропивницького.

Колеги фантазують. Ми спростовуємо

Тиждень тому прес-служба Федерації профспілок України розповсюдила інформацію про те, що Незалежній профспілці гірників уже виділили приміщення, але вона віддала одну кімнату якійсь комерційній організації. Прес-служба НПГ уповноважена заявити, що дві кімнати, які «люб'язно» надали їм у солідному приміщенні на майдані Незалежності, 2, не можуть умістити юридичної, економічної, технічної та інших служб, без яких жодна профспілка, а тим більше профоб'єднання, не зможе працювати. Що ж до комерційної організації в кімнаті НПГ, то це, м'яко кажучи, фантазія. Керівництву ФПУ відомо, що тут працює профспілкова комісія з удосконалення умов та охорони праці на вугільних підприємствах, яку створено відповідно до угоди про гуманітарну, технічну й економічну співпрацю України і США.

За повідомленнями власних кореспондентів В.БАБУХА, М.ВОЛОКА та прес-служби НПГ.

Східний кордон: государеві люди стали гірші од злодіїв...

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Кожний автомобіль, що перетинає східний кордон України з Росією, обов'язково має зупинитися перед міліціонером з автоматом у руках. Спочатку охоронець попросить вас показати документи на автомобіль, на право ним керувати — що більш-менш зрозуміло. А вже далі огляне багажник, салон, кузов машини, перевірить, чи маєте ви відповідні документи на вантаж... Після міліціонера майже повністю цю процедуру повторить митник, після митника — прикордонник. І Боже вас борони засумніватися в діях хоча б одного з них. В інструкціях і положеннях, що змінюються й доповнюються мало не щодня, обов'язково знайдеться пункт, який ви порушили і за що вас варто припаркувати на обочині. Як швидко ви її покинете — залежатиме від того, хто ви, які ваші матеріальні можливості.

Щодня цей кордон на автомобілях, у поїздах, електричках, автобусах перетинають десятки, сотні тисяч пасажирів. До кожного з них у міліціонерів, митників, прикордонників є своя, абсолютно конфіденційна, справа. Як і на автодорозі, спочатку вас «потрусять» одні, за ними через деякий час — другі, а згодом — і треті. Заглянути б у купе усім трьом разом, як це через кільканадцять метрів роблять росіяни! До такого ще не додумались.

Поїзди на кордоні затримуються від години до шести. Тим, хто збирався пересісти на інший поїзд і забув врахувати цю обставину — непереливки. Бувалі пасажири вже знають, що прискорення відправлення ешелону залежить від того, як хутко бригадир поїзда збере «данину» з провідників і передасть її бригадирам митників, прикордонників, міліцейському нарядові. Інакше доведеться стояти доти, доки не переверну усе догори дном не тільки в пасажирів, а й у провідників.

Не варто дивуватися, коли вас перевірить відразу кілька бригад прикордонників. На цьому кордоні траплялося вже й таке. Одні працюють в урочний час, інші зодягають форму і йдуть в поїзди заробляти на прожиття в позаурочний час.

У середині вересня автомобільний рух на трасі Москва—Сімферополь був паралізований майже протягом півдоби. «З п'ятої години вечора до пів на шосту ранку, — повідомила одна з харківських газет, — дорогу заблокувало близько 800 автомашин, які прямували за межі України. Ледве не дійшло до масових безпорядків, фізичної розправи із прикордонниками, митниками, співробітниками міліції, до змітання прикордонних загороджень»... Начальник УВС області, щоб хоч якось утримати ситуацію під контролем, змушений був підняти за сигналом «Тривога!» не один міліцейський підрозділ.

Прикордонний конфлікт, як пояснили пізніше чиновники, «виник на рівному місці: одні проводили перевірку перед в'їздом у зону огляду, інші — на самому КПП». Лукавили начальники... Адже на той час на маленькому п'ятачку землі, що називається КПП «Кордон», вже встигло зібратися аж три перевіряючі державні служби — міліція, прикордонники, митники. Очевидно, всім їм там було тісно, бо кожна прагнула перевіряти, контролювати і оглядати першою, а не другою чи третьою. А якщо точніше — «війна» виникла через те, хто буде першим зустрічати «клієнта» і першим брати хабара.

Що посіяли, те й пожинаємо. Добропорядний народ служити на кордон особливо не рвався — не влаштовувала зарплата. Потяглися в основному хлопці в «адідасах», малоосвічені сільські парубки. Деякі з них, наслухавшись про «ратні подвиги» міліції на кордоні, навіть не приховували своєї мети: послужимо трохи — ще кращу «фірму» купимо...

Подібні кадри подалися і в митники. Багато хто вже давно збагнув: дорога — то життя! Особливо, якщо ти на ній — митник...

Нерідко на кордоні трапляються взагалі кумедні речі. Втім, кумедні для нас, а не для тих, хто через свою недосвідченість сподівається перетнути кордон без пригод.

Вивезти пару мішків картоплі родичам у сусідню Бєлгородщину чи просто на продаж за рублі без відповідного збору і митного дозволу заборонено. Але можна вторгувати рублі і на нашій землі. Російські селяни, що добираються на роботу на свої поля нашою територією, ціле літо й осінь охоче скуповували за безцінь продукцію українських селян, яких торгувати за вигіднішими цінами далі кордону не пустили.

У Росії дешевше купувати бензин, але везти його легально заборонено — контрабанда. Що роблять мужики? Під'їхавши до кордону, хапають каністри в зуби — і через поля.

На кордоні з товаром, як правило, попадаються ті, хто не може, не вміє чи не хоче «скинутися».

Знайомі підприємці мені відверто розповідали, що, «відстебнувши» десять відсотків від вартості вантажу чи не занесеної в декларацію суми, на кордоні можна вирішити будь-які питання.

«Білі комірці», до речі, на кордоні мають своїх людей, які завжди заздалегідь готують їм коридор, супроводжують вантаж аж за російську митницю. Тут існує неписане, але тверде правило. Якщо одна сторона «веде клієнта», друга автоматично вмикає йому «зелене світло». За даними Інтерполу, через нашу територію у Європу наркомафія переправляє величезну кількість наркотиків. Чи не таким ось макаром? Протягом року на східному кордоні зафіксовано лише один такий випадок, та й той не доведено до логічного завершення. Порушено всього кілька кримінальних справ, хоча про затримання контрабандних вантажів «государеві люди» доповідають нагору безупину.

Раніше за спецпослуги на кордоні можна було розрахуватися чим завгодно — від «хахлобаксів» до цигарок і «натуроплати» з «бізнесменок». Тепер, скаржаться все ті ж знайомі підприємці, «прикордонні коти» розжиріли настільки, що нічого іншого, крім «зелених», брати не хочуть.

Той з «мішечників», хто не гожий заплатити чи не хоче, може кордон ... об'їхати. Наприклад, обминути КПП польовими дорогами. Гаразд, що жоден знак на дорозі не попереджає, що попереду КПП державного кордону й обминати його заборонено. І не біда, що не знає місцевості чи на ґрунтовій дорозі його застане негода. Мешканці довколишніх сіл за помірну плату проведуть найпотаємнішими манівцями, допоможуть з трактором. Цей «бізнес» у прикордонних селах особливо популярний.

Майже рік Україна зводить кордон з Росією. Але, як бачимо, кордону як такого ще й досі немає. Бо й досі не зроблено його демаркацію. Бо й досі немає закону про кордон, а от його стражі є і діють часто на власний розсуд «в інтересах Батьківщини». Таке ми вже проходили. Щоправда, з тією відмінністю, що тоді «державні люди» керувалися революційною свідомістю.

Микола КОСИЙ.

Харківська область.

З громадської приймальні

«Моя хрещена - відьма...»

Різні люди заходять до редакції — хто із запитанням, хто зі скаргою, а хто просто погомоніти, як оця жінка, котра зі Львівської області приїхала до Києва у справах і принагідно зайшла до улюбленої газети.

— Моя хрещена — відьма, — так почала розповідати Катерина Т. — Посміхаєтеся? То ваше право — вірити чи не вірити, а я все ж таки заберу трішечки вашого часу. Послухайте, вам буде цікаво.

...Олеся з Василем дружили з дитинства. Ішли роки, діти підростали, і виповнилося їм уже по 15. Одного разу Василь прийшов додому з поля та й каже до свого батька, мого дідуся:

— Тату, буду женитися.

Дідусь, дуже меткий що на діло, що на слово, як блимне на нього:

— А молоко на губах уже висохло? — сердито спитав. — Йди он дров нарубай, мати вечерю варитиме. Дров немає, а він за дівками ганяє. Я тебе оженю ременем через плечі!

Василь дров нарубав і до хати заніс, але по вечері знову повів мову про одруження. Подобрілий дідусь запитав:

— А хто ж вона, твоя обраниця? Чи не ота шмаркачка, що з нею коровам хвости крутиш?

— Та, — твердо відповів Василь, не відводячи погляду від суворих батькових очей.

— Е, та чи ти, бува, не сказився, — зрозумів, нарешті, що син не жартує. — Ходімо, лишень, я тебе трохи підлікую.

Та й повів його до стодоли, зачинив двері на ключ.

— Посидь трохи, може до ранку вилікуєшся. Ха, женитися захотів. А женячка вже виросла? — не вгавав старий.

На ранок пішов до стодоли, щоб випустити Василя, бо вже час було йти в поле. Та за сином і слід прохолов. Голіруч розколупав землю, зробив підкоп і втік до коханої. Мати прийняла хлопця до своєї Олесі, а собі — ще одні робочі руки. Отак у п'ятнадцять років вони стали подружжям. Батько зарікся й знати свого сина і рідні заборонив спілкуватися з ним. Та й Василь упертюх — не шукав зустрічей ні з ким.

І все б нічого: живете — то й живіть собі, але Олесина сім'я здавна славилася ворожінням, тож ніхто не мав сумнівів, що й Василя зачарували. З часом образа трохи вгамувалася. Коли я народилася, моя мама взяла братову за куму. Краще б вона цього не робила. Хрещена часто в нас бувала і наче й любила нас із сестрою, але після її відвідин ми раптово занедужували. Потім мама знаходила то якісь вузлики з ниток, то жмут волосся, то шпильки в одязі...

Коли я збиралася заміж, пам'ятаю, поїхала до Львова, і причепилася там до мене якась жінка. «Не йди заміж, не буде тобі щастя, а якщо йдеш — то не роби весілля. Не клич хрещену матір».

А як не робити весілля — що люди скажуть? Як не кликати хрещену — образиться ж бо. Скільки років гнівалися, а це вже й мир настав...

Даремно я не послухалася тієї жінки. Мій коханий був зі мною добрий та ласкавий, аж доки я не познайомила його з хрещеною на нашому весіллі. Щось із ним сталося, його наче підмінили. Першого дня ще сяк-так тримався, а наступного ще до світу, не чекаючи навіть, доки гості розійдуться, поїхав. Я не знаходила собі місця. Приїхав аж через тиждень, але то вже була інша людина. Не той чоловік, та й край. І мама моя це помітила. Та й почали ми разом пригадувати наше весілля.

Моя хрещена весь час крутилася біля нас з Миколою, за столом не зводила з нас очей, а потім підійшла, привітала, та й так рукою повела мені по плечі, наче волосок якийсь зняла. І в Миколи так само. Після того щезла, більше її на весіллі не було, нічого навіть не подарувала.

І року ми не прожили з Миколою, покинув він мене вагітну, пішов на чужих двоє діток. А його народиться, то, мабуть, і не знатиме про нього. Хрещена до нас більше не заходить.

Але коли нікого немає вдома — хтось порядкує: то під вхідними дверима щось розілле, то хатній віник аж біля хвіртки покладе, то відро води під хатою наповнить або випорожнить. Одне слово, хтось порядкує, і не завжди доброзичливо. А спіймати не можемо.

Мій дідусь хотів провчити неслухняного сина, а накликав біду і на меншу доньку, бо татко покинув маму, коли ми ще маленькі були, і на нас з моєю сестрою. Сестра — струнка, хвилясте волосся, личко — кров з молоком, а щастя немає. Уже й до тридцяти йде, а й досі незаміжня. Кавалерів — хоч греблю гати, а заміж не беруть. Немає нам щастя. Можливо, хрещена й не винна в тому, що робить нам. Можливо, вона просто не може цього не робити — хтозна, але я її боюся...

Я слухала Катерину, і дивні почуття оволоділи мною. Ні, скептицизму не було, були цікавість до оповідки і острах: ніби страшну казку почула. Одна річ у книжці щось таке прочитати, а інша — почути самій. А ще подумала: є й справді якась сила над нами, котру, можливо, краще обійти, ніж ставати з нею у двобій. І тільки обрані люди мають на те сміливість.

Записала розповідь Марія ДАВИДЕНКО.

Від редакції. *Досить давно російський письменник Олександр Купрін написав широко відому «Олесю». У цій повісті, створеній на життєвому матеріалі глухого українського села (в теперішній Рівненщині), він показав читачеві, скільки таємничого та незбагненного причаїлося в людській натурі. Відтоді минуло майже століття. Здавалося б, ми подорослішали, стали досвідченіші, не такі марновірні. Проте, як бачите, маємо нову, цього разу похапливу, але цілком документальну розповідь з іншого регіону України на цю ж хвилюючу тему. Очевидно, все це слід розуміти як переважання неконтрольованих почуттів над знаннями, яке ще називають марновірством.*

Акціонерний комерційний банк «КОНТИНЕНТ»

Інформація про другий випуск акцій Акціонерного комерційного банку «Континент»

А.Характеристика емітента

1. Акціонерне товариство відкритого типу — Акціонерний комерційний банк «Континент» (АКБ «Континент») є кредитно-банківською установою і входить в єдину банківську систему України.

Адреса банку: 252001, м.Київ-1, вул.Грушевського, 10. АКБ «Континент» є правонаступником комерційного банку «Континент» (товариства з обмеженою відповідальністю), який був створений рішенням загальних зборів засновників (протокол № 1 від 14 травня 1991 року) і зареєстрований у Національному банку України 28 лютого 1992 року, реєстраційний номер 88.

Статутний фонд у 500 млн. карбованців сформований за рахунок першого випуску акцій. Кількість акцій — 50000 штук, номіналом 10000 крб. кожна. На момент прийняття рішення про другий випуск акцій статутний фонд сплачено повністю. Ефективну діяльність банку забезпечує колектив досвідчених і висококваліфікованих банківських фахівців, у тому числі:

1. голова правління Кравець В.В. — освіта вища, виробничий стаж — 24 роки;

2. перший заступник голови правління Назарчук В.І. освіта вища, кандидат економічних наук, виробничий стаж — 21 рік;

3. головний бухгалтер Попова В.П. — освіта середня спеціальна, виробничий стаж — 15 років.

Предмет діяльності банку:

залучення й розміщення на договірній основі грошових вкладів та кредитів;

виконання розрахунків за дорученнями клієнтів, банків-кореспондентів та їх касове обслуговування;

ведення рахунків клієнтів та банків-кореспондентів;

фінансування капітальних вкладень за дорученням власників або розпорядників інвестованих коштів;

випуск платіжних документів та інших цінних паперів (чеків, акредитивів, векселів, акцій, облігацій і т.п.) банку;

придбання, продаж, зберігання платних та інших цінних паперів, а також операції з ними;

надання банківських доручень, гарантій та інших зобов'язань за третіх осіб, передбачених виконанням у грошовій формі;

придбання прав потреб на поставку товарів та надання послуг, прийняття ризику виконання таких вимог та їх інкасації (факторинг);

придбання засобів виробництва, рухомого та нерухомого майна для передачі їх в оренду (лізинг);

довірчі операції (залучення та розміщення коштів, управління цінними паперами і т.д.) за дорученнями клієнтів.

Б.Ділова активність емітента

Пріоритетним напрямком у кредитній політиці банку є підтримка та стимулювання підприємств і організацій, які виробляють товари народного споживання або своєю діяльністю сприяють насиченню споживчого ринку. Фінансова політика банку базується на принципах надійності, ефективності, прибутковості, оперативності, максимальної зручності для клієнтів.

АКБ «Континент» має дозвіл Міністерства фінансів України за номером 119 від 9 червня 1993 року на здійснення усіх видів діяльності з випуску та обігу цінних паперів. Основне завдання, яке поставив перед собою колектив АКБ «Континент», — досягнення вищого європейського рівня організації роботи й надання послуг, якомога швидше входження в світову міжбанківську систему.

В. Дані про емісію цінних паперів

19 листопада 1993 р. загальними зборами акціонерів АКБ «Континент» (протокол № 1) прийнято рішення про збільшення статутного фонду банку до 20 млрд. крб. Мета випуску акцій — розширення можливостей банку в наданні кредитів, подальше зміцнення фінансового стану банку і зростання масштабів його діяльності. Запланований обсяг емісії: 195000 акцій на загальну суму 19,5 млрд. крб. Номінальна вартість однієї акції — 100000 крб. Акції випускаються двох видів: прості іменні акції, 194000 шт., серія А1, № 000001 — 194000; привілейовані іменні акції, 1000 шт., серія Б1, № 000001 — 001000.

Дата початку розповсюдження акцій — 25 листопада 1993 р.

Дата закінчення розповсюдження акцій — 25 травня 1994 р.

Прості іменні акції розміщуються серед недержавних юридичних і фізичних осіб. Пакет із десяти простих іменних акцій дає акціонерові право одного голосу на загальних зборах акціонерів. Привілейовані іменні акції розміщуються тільки серед фізичних осіб.

Для засновників банку акції продаються за номіналом, іншим — за курсовою вартістю, яку встановлює правління банку.

Власник простих іменних акцій має право:

брати участь в управлінні справами банку особисто або через своїх представників;

брати участь у розподілі прибутку банку;

на одержання частини майна банку пропорційно до вартості акцій у разі ліквідації банку;

вийти зі складу акціонерів банку;

отримувати інформацію про діяльність банку;

на одержання дивідендів пропорційно до вартості акцій, що є його власністю.

Власник привілейованої акції має право:

на гарантоване одержання дивіденду. У разі недостатності прибутку виплата дивідендів по привілейованих акціях здійснюється з резервного фонду банку; пріоритету перед власником простої акції на одержання частини майна банку (пропорційно до номінальної вартості привілейованих акцій, що є власністю акціонера) у разі ліквідації банку.

Власник привілейованої акції не має права голосу у вирішенні питань діяльності банку.

Виплата дивідендів акціонерам по простих акціях здійснюється відповідно до чинного законодавства за рахунок прибутку банку, який залишається в його розпорядженні після сплати податків.

Виплата дивідендів по привілейованих акціях здійснюється незалежно від розміру одержаного банком прибутку.

Г.Фактори ризику

Факторами ризику, які можуть впливати на діяльність АКБ «Континент», є:

— погіршення загальної економічної ситуації в Україні;

— обмеження приросту кредитних вкладень;

— нестабільність податкового законодавства та інших норм, що регламентують банківську діяльність.

Д.Організація розміщення акцій

Розміщення акцій другого випуску АКБ «Континент» здійснюватиметься банком самостійно за адресою:

Україна, 252001, м.Київ-1, вул.Грушевського, 10, Акціонерний комерційний банк «Континент», тел. 293-45-53. Тел./факс 293-11-74.

Государственное производственное объединение «ПРОЭКС» реализует со склада в Днепропетровске оптовые партии пиломатериалов хвойных пород:

ШПАЛЫ ЖЕЛЕЗНОДОРОЖНЫЕ ШИРОКОЙ КОЛЕИ (непропитанные);

БРУС сечением 150 × 150 мм длиной 3 — 4 метра;

ДОСКА обрезная и необрезная 40 — 60 мм;

ОБНАЛИЧНИКИ И ПЛИНТУС.

Форма оплаты — любая.

Наш адрес: **320070, Днепропетровск, пр.К.Маркса, 60, каб. 529.**

Телефоны: (0562) 44-06-23, 45-21-32.

Факс: 44-06-23.

АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ІНТЕРКОН»

(Передплата на акції)

Враховуючи зміни в економічній ситуації в Україні, необхідність створення більш сприятливих умов для інвестиційної діяльності, загальні збори акціонерів Акціонерного товариства «Інтеркон» прийняли рішення про збільшення статутного фонду і додатковий випуск акцій.

Плановий розмір статутного фонду становить 100 мільйонів карбованців. Додатково випускається 95.750 простих іменних акцій номінальною вартістю 1000 карбованців кожна.

Акції розповсюджуються серед юридичних осіб і громадян.

Право голосу надається з розрахунку 1 акція — 1 голос.

Засновниками акціонерного товариства є:

- громадяни;
- Акціонерний банк «Інко»;
- Київська філія Закарпатського комерційного банку «Лісбанк»;
- фірма ФРН EMC GmbH Berlin.

Основні напрямки діяльності товариства:

- виробництво продовольства на основі передових технологій;
- інвестиції у виробництво товарів широкого вжитку, будівельних матеріалів;
- інвестиції у розвиток соціальної сфери, зокрема в будівництво житла;
- розвиток сфери побутових послуг;
- експортно-імпортна та комерційна діяльність.

Передплата на акції здійснюється до 15 січня 1994 року за адресою: Україна, 252049, Київ-49, Повітрофлотський проспект, 21/2. Тел. (044) 245-45-49.

Фірма реалізує для автомобілів, причепів та напівпричепів тенти, каркаси та троси, що відповідають вимогам міжнародної митної конвенції.

Контактні телефони: (03422) 2-48-89, 2-44-15, 3-74-88.

Після 10-ї години: (03422) 6-59-32, 4-69-02, 4-17-26.

Фирма купит сахар и продукты питания

Реализует автомобили

МАЗ, СУПЕРМАЗ и ВАЗ

Возможен бартер.

в Минске

(0172) 39-42-75, 39-52-93

ПТК «Агромат»

предлагает оптом и в розницу по низким ценам в Киеве

- аккумуляторы автомобильные;
- морозильники-лари «Орск-115»;
- велосипеды спортивные «Турист»;
- колготы женские, производство Португалия;
- чай индийский, расфасовка — пачки по 100 г;
- сигареты «Hollywood».

Тел. (044) 452-34-05,

факс (044) 452-34-06.

NOV 1993

Срочно позвоните

(044) 276-53-91

(044) 245-45-48

специи, какао-порошок, зубная паста, крем для бритья

Фирма «Ятрань» реализует электромеханические пишущие машинки «Ятрань» с русским, русско-украинским и латинским шрифтами.

Телефон в Киеве: (044) 540—63—27.

Торгівля

Скільки важить кілограм?

Невеселі спостереження на одеському «Привозі»

Кавуни щойно розвантажили з рефрижераторів поміж двома довгими прилавками. Бурт солідний — в сотню чи й півтори сотні тонн. В обох його кінцях особи, як прийнято казати, кавказької національності тут таки розпочали реалізацію товару. Ціна «кругла» — тисяча карбованців за кілограм. Дорого, та декому таки хочеться поласувати солодкими дарами пізньої осені. Прилаштовуюся до невеличкої черги й собі.

— Нам отого невеликого кавунчика, — киває жінка, біля якої топчеться чоловік, продавцеві.

Той хвацько підхоплює кавуна, кидає на ваги:

— З вас — чотири з половиною тисячі.

— Як, за отакий кавунець? — засумнівався чоловік.

— Рахуйте самі, — продавець вказує на гирі: на вагах справді дві двокілограмові й півкілограмова. — Навіть з походом даю вам.

Подружжя, однак, не вгамовується. Поспішає до жіночок, які продають неподалік картоплю. Бачу, переважують. І бігцем вертають назад.

— Де ваша совість? У ньому тільки три з половиною кілограми.

Дружина штовхає у бік чоловіка:

— Ану, мерщій за міліцією!

До вагів миттю кидається один з помічників продавця, на очах у всіх ховає одну з двокілограмових гирь до кишені і простує геть. На вигуки черги не звертає уваги. Незабаром з'являється міліціонер, забирає гирі, що залишилися, йде десь до себе. Хвилин через десять повертається.

— Нормальні гирі, — заспокоює чергу. — І чого тільки лемент зняли?

Обдурені та свідки намагаються щось довести, але безрезультатно. Тільки й того, що жінка з чоловіком, віддавши назад кавун, одержують свої 4,5 тисячі. Продавець переможно посміхається. Незабаром, думаю, він знову покладе на ваги оту двокілограмову гирю, у якій тільки кілограм. Скільки ж ото тисяч карбованців поцупить у людей, поки продасть усі кавуни?

Солодкого мені перехотілося. Йду до рибного ряду купити малосольної чорної хамси. І застаю там біля першого ж лотка таку саму сцену: якась молодиця переважила придбаний кілограм риби в іншому місці — там виявилося тільки 750 грамів — і тепер ось повернулася, аби з'ясувати стосунки. Продавець не сперечалася — мовчки кинула їй зім'яті грошові папірці і, звертаючись до черги, проголосила: «У мене — обідня перерва». Та й пішла геть, прихопивши гирі. Теж, певно, полегшені. А черга продовжувала обговорювати інцидент. Констатували, що всі вони, продавці, злодюги, дурять чесний народ, потім запитала, куди ж дивляться влада й міліція, а далі люди почимчикували, хто куди. А мені, так і «не отовареному», подумалось, чи ж справді усі продавці отакі — може, то просто збіг окремих випадків? Чи не перебільшують люди?

Поставивши перед собою схожі, мабуть, запитання, буквально другого дня бригада працівників Одеського центру метрології й стандартизації, підкріплена працівником міліції та журналістом міської газети «Одесский вестник», здійснила рейд на тому «Привозі», а також на ринках «Новий» і «Черемушки». Встигли перевірити 79 торгових точок, і в кожних дев'яти випадках з десяти ваги й гирі не відповідали, м'яко кажучи, стандартам. А точніше, зважений на них кілограм насправді не був ним. Ось лише кілька прикладів. Продавець магазину № 25 Приморського оптово-роздрібного комбінату (своє прізвище назвати відмовилася) обважувала людей, продаючи ту ж таки солону хамсу, одразу на 400 грамів. Продавець Курносенко на лотку від магазину № 183 того ж Приморського комбінату була «скромніша» — недодавала 300 грамів. А на лотках МП «Мільвер Стар» не тільки ваги налаштували так, аби вони «крали» по 300 грамів товару, а й пакети з борошном, що замінювали кілограмові гирі, полегшили на 150 грамів... Одне слово, гендлювання й обман масові, безсоромні.

І який же результат рейду? Складено ряд протоколів, направлено їх в різні інстанції. Однак чекати конкретних результатів, мабуть, зайве. Бо таких паперів скрізь накопичилося вже гори. Тільки щось ніхто в Одесі не поспішає притягати винних за відверте глумління над людьми та над законом «Про захист прав споживачів». А організацій, які мали б це робити, — хоч греблю гати. Не раз уже висловлювалися думки, що міськвиконкому, зважаючи на отакий розквіт здирництва та обману, доцільно було б прийняти спеціальне рішення, згідно з яким усіх без винятку спійманих «на гарячому» позбавляли б права торгувати. Що ж, резон у цьому є. Та тільки виконком чомусь як води в рот набрав.

... Дружина принесла додому моркву: два кілограми, каже. Кидаю «авоську» на ваги, придбані після отих відвідин «Привозу»: які там два, добре, що хоч півтора кілограма є.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Спорт

А тепер — канікули

Футбол. Першість країни. Друга ліга. 21 тур. «Динамо» - «Вагонобудівник» - 0:0, «Газовик» - «Дружба» - 5:0, «Галичина» - «Азовець» - перенесено, «Дністер» - «Чайка» - 2:1, «Зірка» - «Войковець» - 1:1, «Рось» - «Меліоратор» - 2:2, «Борисфен» - «Титан» - 2:1, «Явір» - «Чорноморець-2» - 2:0, «Нафтовик» - «Таврія» - 3:1, «Шахтар» - «Бажановець» - 1:1, «Металург» - «Медіта» - 0:3.

Вища ліга. 17 тур. «Нива»/Вінниця/ - «Шахтар». 2:2. Шебик/Київ/. 10500. Овчаренко,3 /1:0/, Біличенко,23, з пенальті /1:1/, Біличенко,45/2:1/, Надуда,75/2:2/. **«Торпедо» - «Зоря-МАЛС». 1:0.** Сидор/Львів/.1000. Багмут,2, з пенальті/1:0/. **«Кривбас» - «Волинь».0:0.** Лисенко/Одеса/.4000. **«Чорноморець» - «Буковина».4:0.** Стоян/Алчевськ/.1500. Парфьонов,35 з пенальті /1:0/, Олійник,48, автогол/2:0/, Романчук,73/3:0/, Гусейнов,89/4:0/. **«Нива»/Тернопіль/ - «Темп».3:0.** Ярменчук/Київ/.6000. Лобас,8/1:0/, Тернавський, 17/2:0/, Ніколайчук,18/3:0/. на 75-й хв. Ралюченко /«Темп»/ не реалізував пенальті. **«Кремінь» - «Динамо». 0:2.** Туховський/Сімферополь/. 10000. Призетко,16/1:0/, Шкапенко,47/0:2/. На 63-й хв. Лукаш/«Кремінь»/ не реалізував пенальті. **«Карпати» - «Металіст».3:0.** Шевченко/Київ/. 5000. Покладок,18 /1:0/, Покладок, 76 /2:0/, Шулятицький,84/3:0/. **«Дніпро» - «Металург».7:0.** П'яних/Донецьк/. 2000. Максимов, 26 /1:0/, Коновалов,52/2:0/, Павлюченко,58/3:0/, Михайленко, 68 /4:0/, Коновалов,75/6:0/, Максимов,84/7:0/. На 20-й хв. з поля вилучено Біляя/«Металург»/. **«Таврія» - «Верес».** 1:1. Лемех/Львів/. 1600. Самардак,53/0:1/, Дзюбенко,73/1:1/.

	В	Н	П	М	О
Динамо	12	5	0	33-13	29
Шахтар	10	5	2	32-16	25

Чорноморець	9	5	3	27-14	23
Верес	6	9	2	21-12	21
Дніпро	9	2	6	29-18	20
Карпати	7	5	5	17-15	19
Нива Тр	6	6	5	20-13	18
Таврія	6	5	6	24-17	17
Кривбас	6	5	6	13-13	17
Темп	5	7	5	16-15	17
Волинь	5	6	6	14-14	16
Торпедо	5	6	6	14-18	16
Нива Вц	5	6	6	16-20	16
Буковина	4	4	9	13-21	12
Зоря-МАЛС	5	1	11	12-25	11
Металіст	3	5	9	11-35	11
Кремінь	3	3	11	11-24	9
Металург	2	5	10	9-29	9

Бомбардири: Гусейнов/«Чорноморець»/ - 10, Коновалов/«Дніпро»/ - 9, Леоненко/«Динамо»/, Покладок/«Карпати»/ - по 8.

Завершальний тур першого кола чемпіонату виявився досить результативним: забито 26 м'ячів. Утім, левову пайку в цю цифру внесли дніпропетровські бомбардири.

Незважаючи на холоднечу, матчі туру відвідало чимало глядачів: 41000. Це - відрадний факт. Він свідчить, що наш чемпіонат проходить у цікавій боротьбі і викликає інтерес у людей.

Аналіз подій у першому колі третього чемпіонату України серед клубів вищої ліги читайте в одному з наступних номерів «ГУ».

Хокей. Чемпіонат МХЛ. «Лада» - «Сокіл» - 9:3, «Ітіль» - «Сокіл» - 3:1. Вдалим виступ киян, зрозуміло, не назвеш. Хоча в першому випадку вони грали проти лідера, а казанська команда теж - «твердий горішок». Завтра на українську команду чекає черговий важкий іспит: у Москві вона грає проти «Динамо».

Реклама

ГОЛОС УКРАЇНИ
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
Газета виходить з 1 січня 1991 року

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311227.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».